Svatá dvojice

VILMA:

René tu teď zrovna není. Ale nebude to dlouho trvat a sedne si vedle mě. Dočasně to zvládnu i sama. Znám Reného dost dobře, a i když ho nějakou dobu nevidím, pořád si ho dokážu vybavit do nejmenšího detailu – jeho gesta a výrazy, souměrnost jeho tváře, oříškové oči lemované výraznými řasami. A to jak se jeho obličej zkreslí, když se k němu přiblížím na pár centimetrů a nepřestanu se dívat. René je tak se mnou vlastně pořád. Vím, jak se bude tvářit, až mě bude jednou žádat o ruku. Sebejistě. Tak je mu to vlastní. A taky jak se mu na tváři objeví směsice údivu a nadšení, až mu jednou řeknu, že už nebudeme jen dva. Pozoruju z okna kuchyně, jak každé ráno vodí do školky naše děti. Pohybuje se trochu pomaleji, aby mu potomstvo stačilo. Z jeho pohybů vždycky čiší klid a ve svém okolí šíří takový nevysvětlitelný pocit bezpečí. Proto je mi s ním tak dobře. Potkat Reného byl přesně ten zvrat, po kterém víte, že už nemusíte hledat nic dalšího. Že nikdo další v sobě nemá takovou dávku magnetismu, který vás nutí přestěhovat si všechen svůj hmotný majetek, srdce i představy o budoucnosti do jeho náruče a vystavět v ní váš společný obývák, proti kterému působí jakýkoliv vnější svět jako neutěšená, bídná pustina.

Dodělávám poslední úpravy svého zevnějšku. I já právo být jednou za čas trochu marnivá. První dojem po dvou měsících je přece jen důležitý a v kavárně Slavia už určitě položili cedulku *rezervace* na náš stůl. Nesmím to ale zase přehnat, aby si nemyslel, že jsem se změnila v nafintěnou fiflenu. Nebo že mi na něm záleží až příliš. Musím působit trochu ležérně, jako kdyby o nic nešlo. O nic přece taky nejde. Nebo jo? Růžové nebo červené nehty? Kterou z těch barev by se raději nechal laskat? Červené si určitě všimne, ale není až moc laciná? Vyzývavá? Agresivní? Nesmí se mě začít bát. Růžová zavání fiflenou. Sáhnu raděj pro fialovou - to bude jistá karta. Během půlhodinky stihnu ještě letmo poklidit byt. Ustlat postel a ponožky naházet do skříně, kdyby se to vyvinulo do té míry, kdy už kavárna neposkytuje dostatečnou intimitu. Člověk nikdy neví. Nenechám si ujít šanci kvůli rozházeným ponožkám. Tady jde přece dost možná o osud. Kalhoty nechám přes židli a na stole hrnek s nedopitým čajem. To bude působit autenticky. Nesmí to vypadat, že jsem s přesunem do bytu počítala a cíleně tu šůrovala. Ještě by si pomyslel, že mám na takové scénáře už trénink. Nevinná slečinka, která na něj celou tu dobu, co si běhal po světě, úslužně čekala v celibátu - to bude lepší obrázek. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přeťapávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Krok sun krok, deset minut lechtání tanečních kroků v žaludku. Proč má žena chodit později a ne dřív?

René:

Sedím ve Slávii už o čtvrt hodiny dřív. Ačkoliv se mi na tuhle schůzku zrovna dvakrát nechtělo, rozhodl jsem se, že když už nic víc, budu alespoň gentlemansky slušný a přijdu včas. Vilma propluje dveřmi přesně s úderem páté. Nenechá si ujít ani jednu minutu se mnou. Číšník, který nám přinesl nápojové lístky, si určitě myslí, že tu máme rande. A dal bych nevím co za to, kdyby si to myslel jen on. Žel bohu se zdá, že si totéž myslí i ona. Vilma Kopečná – jako vždy mimo realitu. Těší mě, zakletá princezno. Je škoda, že tvé kouzlo nedokáže nikdo rozpoznat. Možná je to proto, že to není žádné kouzlo, ale jen trochu narušená psychika dospělé ženy, jejíž mozek se zasekl v patnácti.

Je precizně upravená. Poznám to, i když se snažila o decentní nenápadnost. Mám oko pro detail, přestože ve společnosti panuje obecný názor, že si chlap takových maličkostí nevšimne. Společnost nás podceňuje. Muselo jí to zabrat fůru času. Kdyby šla na kafe s kamarádkou, bude jí lak na nehty jistě někde přečuhovat i na kůži nebo někde naopak chybět, ale teď má fialovou vrstvu na milimetr vyměřenou. Určitě to ještě před hodinou soustředěně opravovala v naději, že právě tenhle odstín fialové nějak změní moje smýšlení. Dost tragikomické.

Na stole přibydou sklenice vína. Vilma se chopí té bližší a klade na ni prsty tak, abych je nepřehlédl. Jezdí jimi po útlé nožičce nahoru a dolu. Nebo to snad dělá nevědomky z nervozity? Ať je pravá příčina jakákoliv, je mi jí docela líto. Zároveň se mi i trochu protiví. Možná že až hnusí. Touhle ješitností a zoufalou snahou všechno změnit fialovým lakem na nehty. Hnusí se mi, že ve mně tou lítostí málem probouzí pocit provinilosti. Copak jsem ji už před dávnou dobou jasně neřekl, že o ni nestojím? Našich pár společných a tehdy vášnivých chvilek bylo sice fajn, ale to ještě neznamená, že spolu musíme být až do smrti. Že ji nějaká ta noc opravňuje dělat si na mě doživotní nároky. Vilma slyší, vidí a chápe jen to, co ona sama chce. Hádám, že po brzkém prosincovém soumraku nám na stole přistanou minimálně další čtyři deci vína. Nechci tu s ní sedět příliš dlouho. Možná bych si mohl vymyslet nějakou kloudnou výmluvu, že musím domů, ale na to jsem zase líný, a tak jen sedím a dál se nechávám vláčet naší konverzací. Po třetí skleničce navrhne, že se půjdeme projít. Nakonec beru příležitost zvednout se od stolu s povděkem. Vilma vypluje ladně zpoza stolu a prosmýkne se kolem mě ke dveřím. Kdybych byl při pohledu na ní tabula rasa, neuniklo by mi, že je docela šarmantní. Jenže s ohledem na kontext to musím vyhodnotit jako informaci, která už mi nic nepřinese. Procházíme se podél řeky. Majestátní panorama města se zrcadlí na hladině, každou vteřinou sestavené z odlesků jiných vlnek. Pořád jiné a zároveň pořád stejné. Dojemně romantická myšlenka. Až z ní mám hořko na jazyku. Vidím, jak se Vilma zachumlaná ve své šále tetelí osobním štěstím. Vypadáme teď skoro jako pár. Mnohý z kolemjdoucích si to může myslet, což je pro ni jako by se to už napůl stalo realitou. Stáčím to

nenápadně ke stanici na druhé straně řeky. Vypadá zaskočeně, když se zastavím u rozpisu jízdních řádů. Prý jí nevadí se zdržet. Říká to opatrně, rádoby jen tak. Umí bravurně maskovat svou podbízivost, ale přesto je vidět, jak si dává záležet na každém gestu. Je to jak naparování exotických ptáků při námluvním tanci, až na to, že tady tančí jen ona. Tuhle groteskní tragédii naštěstí ukončí příjezd tramvaje. Zvednu ještě ruku na pozdrav a můžu konečně zamířit domů. Jaká je to úleva, tahle samota. I když objektivně vzato je Vilma zábavná, tím mě také na začátku zaujala. Tváří se chápavě, nápomocně, směje se, když se má smát a krčí obočí, když plácám cosi o nespravedlnostech světa. Udělala by pro mě první poslední. Mohl bych s ní mít dokonale pohodlný život – nekonečnou podporu a obdiv. Z jednoho prostého důvodu ale vím, že ne. Zadusila by mě přehršlí své něhy. Zbavila by mě mé svéprávnosti a nakonec i identity. Byl bych její válečná kořist, trofej dokazující, že zakletá princezna se vysvobodila sama. A do téhle zlaté klece já jistojistě nevstoupím.

Vilma:

Pochopitelně jsem si nevzpomněla na polovinu věcí, které jsem mu chtěla říct. Které jsem si za tu dobu nastřádala v paměti a které jsem mu řekla už dávno ve své hlavě, když doopravdy nebylo kdy. Nebo spíš jak. René je nepolapitelný. Je jako kouř, jako pára nad hrncem. Objevuje se a zase mizí a ať lapám, jak lapám, ruce mám stále prázdné. Jenže René je moje pohodlná vyšlapaná cestička myšlení. Neobejdu se bez něj. Vzdát se Reného a naděje na něj, tím bych popřela samu sebe, zbořila svoji identitu. Je natolik součástí mě, byť se mnou není doopravdy, že bez myšlenek na něj už bych to nebyla já. Nemělo by být mládí nejlepší částí života? Proč se tady chce člověku tak často brečet ve sprše? V tramvaji. A jsem ještě vůbec mladá?

Dnešní večer neobsáhl všechno, co jsem chtěla, nebyl úplně podle představ, ale snad byl i trochu fajn. A snad takový přišel i jemu. Smál se a zajímal se o mojí novou práci. Takže mu na mně záleží. Určitě ano, jen to neumí dát najevo. Je to přece chlap. Příští setkání musíme naplánovat tak, aby nemusel druhý den brzo vstávat. Doufám, že to bude brzo. Zkusím mu koncem týdne zavolat. I ta nepolapitelná pára se přeci po čase vysráží na docela zřetelné a hmatatelné kapky vody.